

det vistnok fuldkommen berettiget, det har jeg ikke noget imod. Men vi kunne ikke gaa ud fra et saadant ensidigt Standpunkt, naar vi skulle behandle denne Sag i sin store Almindelighed og fra et større Synspunkt. Dernæst fremkommer dette Andragende — der, saa vidt jeg ved, er henvendt til Magistraten — med den Opfattelse, at disse Friestimmer ikke maa have Lov til at bo i noget Hus, hvor deres Vinduer kunne ses fra Gaden, og at de heller ikke maa bo til Gaarden, naar deres Vinduer kunne ses fra nogen anden Ejendom. Det vil med andre Ord føre til, at Staten maatte sørge for at opføre Huse af en særlig ejendommelig Konstruktion til Brug for disse Mennesker. Det er Konsekvensen deraf. Derfor siger jeg, at alle disse Andragender, som Folk affatte med et Pennestrøg og sende ind til Udvalget, have for mig ingen Betydning, og de, der foreligge her, have det særlig ikke, thi de indeholde ikke noget som helst Argument, der er rettet paa det Spørgsmaal, som de ville angribe id over det, som vi derom have hørt saa mange Gange. — Hvad endelig Hans Højærværdighed Biskoppens og Gæstlighedens Skrivelse angaar, kan jeg naturligvis intet have at indvende imod den. Den udtaler sin dybe Indignation over det hele Forhold, og jeg noterer, at Biskoppen i Slutningen af sin Skrivelse udtaler sin Tilfredshed med den Forventning, at Udvalget vil gøre dette lille Fremstridt, som nu er gjort ved det foreliggende Lovforslag.

**Formanden:** 2det Medlem for 7de Kredts (Bjerre) har Ordet for en kort Bemærkning.

**Bjerre:** Jeg vil til den ærede Ordfører bemærke, at det var et rent Tilfælde, der bevirkede, at jeg ikke fik Ordet ved første Behandling. Jeg var tilfældigvis kaldt udenfor et Minut, og da jeg kom tilbage, var hele Forhandlingen forbi. Det er meget mærkeligt, at den ærede Ordfører omtaler den Sag, for det er ham dog ikke ukendt, at det gik til paa den Maade, at jeg havde tænkt paa at tage Ordet og sige omtrent det samme ved 1ste Behandling, som jeg har sagt i Dag, og at jeg i det hele taget ikke var inde paa den Tankegang, at man ikke maa tale om denne Sag her i Salen, og at jeg slet ikke ser, at der er nogen som helst Grund til ikke at gøre det. — Til den højtærede Justitsminister vil jeg bemærke dette, at det er dog vist kun gammel konstitutionel Praksis, at Lovgivningsmagtens forskellige Medlemmer omtale en Sag, hvor Lejlighed gives, og derved antyde,

hvad de ønske, der skal tages under Overvejelse af Administrationen, og jeg mener ganske vist, at man ikke kan benævne enhver Diskussion i den Henseende med det Udtryk, den højtærede Minister brugte. Jeg tror ikke, man kan forlange, at vi skulle kunne fremlægge detaljerede Forslag, for at Diskussionen skal være til nogen Gavn. Jeg tror tværtimod, at naar der fra Lovgivningsmagtens Side er fremkommet mange forskellige Antydninger af mange forskellige Medlemmer, er det konstitutionel Praksis, at det høje Ministerium tager alt muligt Hensyn til det, og anstiller Undersøgelser med de vedkommende underordnede Autoriteter, om der kan tages noget Hensyn til det og resultere noget Forslag om det. Vi kunne selvfølgelig ikke paa det Omraade ved egen Hjælp fremlægge noget detailleret Forslag. — Jeg vil sige til at, hvad der blev sagt om Italien, er ikke noget Bevis; jeg har netop en Bog liggende for mig af Professor Bellizzi, hvori han oplyser, at den Reform, der blev bragt i Stand under Crispi, slet ikke blev ført ud i Livet, inden den blev ophævet igen. Det hele var en rent og stær Komædie, saa man kan slet ikke drage nogen Slutning deraf. Men i øvrigt stiller jeg mig jo ikke paa det Standpunkt, som man har valgt i Italien og i Norge, nemlig fuldstændig Passivitet; jeg udtalte udtrykkeligt, at jeg saa helst, at den tvungne Visitation indskrænkedes. Men kunde man ikke gøre det, fordi vore Læger vare imod det, saa vilde jeg finde mig i, at det foreløbig blev usforandret; derimod maatte jeg bestemt holde paa, at der skete en Forandring paa det Omraade, der angik Politiet, hvor jeg mente, at vi kunde tale med. Til den højtærede Justitsminister vil jeg endvidere bemærke, at det selvfølgelig ikke kan gaa an at stille sig paa det Standpunkt, at man siger: Vil Lovgivningsmagten have, at disse Huse nedlægges, saa nedlægges vi dem uden videre. Det er naturligvis Regeringens Pligt at sørge for, at der kommer andre Bestemmelser i Stedet, og Lovgivningsmagten vil vistnok, hvis den ønsker Hjelene nedlagte, ogsaa gaa med til at træffe saadanne Straffebestemmelser, som kunne træde i Stedet, og som maa kunne være tilstrækkelige i vort Land lige saa godt som i andre Lande.

**Justitsministeren (Nellemann):** Jeg ønsker blot at gøre den korte Bemærkning, at jeg har ikke forbudt det ærede Medlem at udtale sig lige saa meget i Almindelighed, som han behagede, om det foreliggende Spørgsmaal og henstille baade det